

[Arne Bjerregaard]

Arne Bjerregaard (KrF):

Det kan vel ikke undre nogen, at jeg gerne anbefaler forslaget, som det ligger. Jeg mener, at de ændringer, som er indeholdt i forslaget, er rimelige og afbalancerede. Vi mener også, at det erfaringsmateriale, vi har, ikke rækker til at lave større ændringer af loven på nuværende tidspunkt.

Der er noget, der bekymrer mig lidt i debatten. Det er socialdemokratiets indlæg. Det lød næsten, som om vi andre var inde på ideologisk krigsførelse på det boligpolitiske område. Jeg synes nok, det er lidt hårde udtalelser, eftersom vi har været med til sammen med socialdemokratiet – det har boligministeren såmænd også – at udforme byfornyelsesloven og været særdeles positive og måske endda mere fremsynde, end regeringspartiet dengang var. Jeg synes, det er lidt mærkværdigt, at vi på dette område skal klandres for at have en helt anden ideologi, fordi socialdemokratiet på et specifikt område, netop med hensyn til finansieringsformerne, ikke vil indse nødvendigheden af valgfrihed. Vi kender da udmærket menneskene, som de nu engang er, og ved, at hvis der ikke er et rimeligt afkast af det, foretager sig, så får vi dem ikke til at gøre det. Hvis man vil få direkte tab af det, man foretager sig, så gør man det almindeligvis ikke, hvis man da ellers vurderer nogenlunde økonomisk rimeligt, således som vi herindefra i al anden sammenhæng ønsker at folk skal ræsonnere.

Derfor forstår jeg ikke, hvorfor det skal have noget med ideologi at gøre. Hvis det er sådan, at socialdemokratiet vil det modsatte, altså udvide ekspropriationerne i al almindelighed i samfundet, så kan man selvfølgelig komme den vej, og så må jeg indrømme, at der selvfølgelig er ideologi i det. Men jeg har aldrig forstået, at det var den vej, socialdemokratiet ville, at de ville udvide ekspropriationsrettighederne på dette og andre områder, for det er faktisk en forudsætning, hvis man ikke vil holde en lille gulerod op for de mennesker, som skal med i et arbejde.

Pia Kjærsgaard (FP):

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har byfornyelsesloven kun været afprøvet i meget begrænset omfang. Det betyder, at de ændringer og tilretninger, som

boligministeren foreslår, er en slags træden vande. Man følger det, der blev vedtaget med loven i 1982, men har egentlig ikke noget særligt at foreslå. Men nu vedtog man gennem revisionsbestemmelsen, at loven skulle vurderes efter en indkøringsperiode, og derfor foreligger disse tekniske tilretninger.

Netop dette, at loven kun har været afprøvet i meget begrænset omfang, bekræfter fremskridtspartiets berettigede afstandtagen til byfornyelsesloven i 1980 og i 1982, og også i dag, i 1985, vil vi tage afstand fra byfornyelsesloven.

Den lov, man vedtog i juni 1982, blev vedtaget uden fremskridtspartiets stemmer, fordi de øvrige partier lagde op til nye offentlige udgifter langt ud over bæreevnen i den svækkede danske økonomi. For fremskridtspartiet er det nu som før vigtigt at få de økonomiske midler, vi har til rådighed her i landet, til at gøre mest nytte. Ressourcerne er meget begrænsede, efter at de gamle partier har kørt landet ud i den store udlandsgæld.

Det er urimeligt, at man fortsat yder mere og mere til boligformål, uanset hvor store bevillingerne er. For fremskridtspartiet ville det være mere naturligt, at man gjorde det mere attraktivt for grundejerne selv at vedligeholde deres ejendomme. Det sker ved at udstykke massevis af ejendomme i ejerlejligheder.

Fremskridtspartiet er naturligvis ikke i tvivl om, at der er behov for forbedring af den gamle boligmasse, men vi vender os 100 pct. mod skatteyderbetalte tilskud til byggeriet.

Enkelte præciseringer i boligministerens forslag kan vi godt se det fornuftige i, når nu loven foreligger. Det er ting som varetøretten, både den individuelle og den kollektive. Vi ser naturligvis også positivt på, at der foreslås forenkling af klagesystemet.

Men dette tekniske tilretningsforslag indeholder mange negative ting, vi ikke kan tilslutte os som ansvarligt parti. Det er udvidelse og videreførelse af forsøgsbestemmelserne, der skal give boligministeren beføjelser til at belaste de hårdt prøvede statsfinanser på forskellig vis. Det er spørgsmålet om flyttegodtgørelse, spørgsmålet om midlertidig genhusning og de bureaukratiske bestemmelser om kommunernes videregående pligt til at orien-